vist derom; indtil videre er jeg fuldkommen beroliget ved Frk. Margr. Petersens Udtalelse om, at man tænker sig, at Drengene skal have mere Sløjdundervisning end Pigerne til Gengæld for Pigernes flere Haandarbejdstimer m. v. samt om, at det for hendes Vedkommende *har været en Forudsætning, at der ved vort Forslags Indsendelse toges Forbehold, som af mig ønsket,* om, at Pigernes boglige Uddannelse ikke maa blive ringere end Drengenes.

Da jeg finder enhver Tendens i modsat Retning skæbnesvanger for Kvinderne, uforsvarlig overfor Kvindesagen, har jeg anset det nævnte Forbehold for ganske *nødvendigt.* Det var for at opnaa at faa det tilført, at jeg rejste Diskussionen her i Bladet.

Anna Westergaard.

Værgeraadsbørnene.

—o—

Hvor kommer Værgeraadsbørnene hen, naar de tages fra Hjemmene? Det er ikke de offentlige Institutioner, jeg her vil spørge om, men om de private Familier, der tager dem. Er det de velhavende, dannede Klasser, og gør de det af Kristenkærlighed, eller er det lutter barnløse Ægtefæller, der tager dem?

Bliver de maaske ligefra ganske smaa sendt ud paa Landet hos Bønderne for at arbejde for Føden, og mener Værgeraadet dermed, at have gjort sin Pligt? Der er blevet fortalt mig, at Værgeraadet betaler en Sum af *20 Kr. mdl.* for et Barn, det sætter i Pleje, samt *25 Kr.* til Konfirmationen. Hvad er egentlig Meningen med de Penge?

Tror Værgeraadet, at man kan ernære og klæde et Barn lige til Konfirmationen for den Pris?

Selv om Børnene maaske slipper fra den moralske Fordærvelse i Hjemmene, kan det hænde, at de ved Overanstrængelse, som det maanedlige Tilsyn umuligt — eller kun i særlig graverened Tilfælde — kan kontrollere, lidt efter lidt møder den Smule Livsglæde, der vel bor i ethvert Barn, og i Stedet bliver menneskefjendsk og forkrøblet paa baade Sjæl og Legeme, og hvilken Nytte vil Samfundet saa kunne faa af dem?

Blev der betalt ordentligt for dem, vilde der ikke af Folk med Æresfølelse blive forlangt mere Arbejde af Barnet, end det let kunde overkomme. For 20 Kr. om Maaneden kan man næppe nok ernære en Pattegris, endnu mindre et Menneskebarn.

Ellen Kruuse Poulsen,
Birkerød.

Bøger.

—o—

Vilhelm Rasmussen: Børnehavebarnet. (Gyldendalske Boghandel.)

Det føles i vor urolige, skæbnetunge Tid næsten som en Husvalelse at gøre Bekendtskab med en Bog som denne om Barnets fredfyldte Verden, hvori dens Forfatter fører Læseren ind.

Bogen, som er en Fortsættelse af en anden Skildring „Barnets sjælelige Udvikling i de første fire Aar", er en Fremstilling af Barnets vaagnende og bevidste Erkendelsestrang og -evne indtil det syvende Aar.

Vilhelm Rasmussen, som jo er en anerkendt og klog Pædagog, har her, tør det vel siges, i Studiet om sine egne Børn naaet et af sine mange Undersøgelsers kønneste Resultater, idet det her er Faderens (Forældrenes) kærlige og aarvaagne Iagttagelser af det lille ny Menneske med alle dets Muligheder, man lærer at kende.

Han fortæller ganske jævnt og uden Overdrivelse om alle de smaa daglige Tilfælde, som enhver, der selv er Far eller Mor ,har oplevet med sine egne Børn, og Læseren svælger da ogsaa i Genkendelses- og Genoplevelsesglæde, maaske blandet med en Smule Fortrydelse over ikke selv gennem Optegnelser at have opbevaret tilsvarende lykkelige og interessante Erindringer. Ved talrige Eksempler, som dog intet Øjeblik trætter, godtgøres Barnets naturlige Modstand mod al Suggestion, og dets Trang til selv at ræsonnere. Her et lille morsomt Eksempel paa dette sidste i Anledning af et Paabud, som lød: „Du maa ikke saadan gaa ud og ind uden at tørre Fødderne, du slæber saa meget Sand ind." Barnet: „Jeg maa da nok gaa *ud* uden at tørre mig." (Side 12, II Del).

I sin Indledning hævder Forfatteren, at de Børn, der lever under gode Kaar i Hjemmet, sikkert har bedst af Hjemmets Røgt med den helt ubundne Leg, og at den Ensartethed og Regulering, som ikke kan undgaas, hvor mange Børn skal beskæftiges, *maa* virke hindrende paa dem, mest med Hensyn til selvstændig Tænkning. Heri maa man af Hjertet samstemme og kunde Bogen føre til, at mange Hjem gennem en Smule Anstrengelse fra Moderens Side blev egnet for den naturlige Sag, det er, selv at overvaage, vejlede, ja helst undervise Børnene mindst til Tiaarsalderen, da vilde meget være vundet — tilbage. Hvormange Mødre, hvem intet Arbejde hindrer i at tage denne Opgave op, lader sig den ikke slippe af Hænderne af vedtægtsmæssige Grunde, Tankeløshed eller Ulyst, thi nægtes kan det jo ikke, der skal Kontrol og Strenghed til, især med Hensyn til Konsekvens, overfor een selv, hvad maaske ikke er det mindst værdifulde ved Tingen, rent bortset fra den Lykke, det giver at have levet et nært Samliv med det bedste, Livet har haft at give een, Børnene, og at have skøttet dem vel efter sin bedste Evne, legemligt og aandeligt.

Kun en eneste Indvending — hvorfor anvender Forfatteren den mærkelige Stavemaade „ett", hvor man ellers for Tydeligheds Skyld *kan* fordoble E'et; det er en Bagatel og generer blot Øjet en Smule, selvfølgelig uden Forringelse for Bogen, som vil være særdeles egnet til Vækkelse for sovende Mødre, og til Glæde for de vaagne og kan derfor anbefales som en Julegave af virkelig Værdi.

Henriette Beenfeldt.

K. Bjerre: Saadan kan Verden blive.

En Bog om Samfundets Naturlove.

Denne Bog gør intet Forsøg paa at løse det sociale Spørgsmaal, saaledes som Titelen maaske kan tyde paa. Den indeholder dels en Kritik af vor bestaaende sociale og økonomiske Lovgivning, dels Anvisning paa en hel Række Reformer paa det sociale og økonomiske Omraade, Reformer, som skulde gøre Livet lettere at leve og Menneskene som Helhed lykkeligere.

Kritiken over det bestaaende synes nok saa vellykket som Anvisningen paa de nye Veje, ad hvilke man efter Forfatterens Mening kan naa frem til en ny og bedre Verden. Efter at have gjort Rede for „Samfundets Naturlove" paapeger han ikke uden Virkning, hvorledes mangfoldige af vore sociale Foranstaltninger grovt krænker Principperne i disse Naturlove. Her vil han sikkert vinde Tilslutning hos mangfoldige tænkende Læsere; de Tider er jo forbi, da vort Folk som Helhed mente, at vor sociale Lovgivning var en Mønsterlovgivning; den